

Staatskapelle Berlin

Daniel Barenboim, director

1

DIMARTS, 7 DE JULIOL DE 2015 – 20.30 h

Sala de Concerts

Orfeó Català

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

(Josep Vila i Casañas, director)

Staatskapelle Berlin

Daniel Barenboim, director

26'

I

Giuseppe Verdi (1813-1901)

I vespri siciliani

Obertura

La Traviata

Preludi de l'acte I i III

La forza del destino

Obertura

45'

II

Giuseppe Verdi

Quattro pezzi sacri

Ave Maria

Stabat Mater

Laudi alla Vergine Maria

*Te Deum**

* Anna Campmany, soprano

Actuació de l'Staatskapelle Berlin **STAATSKAPELLE
BERLIN**

1570

Catalunya Música emet en directe aquest concert. Per tornar-lo a escoltar, consulteu la programació a www.catmusica.cat

Cat música
Intensament Clàssics

Tots sou part del Palau

Mecenases Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Almirall, S.A. — Armand Basi — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Coca-Cola — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Col·legi d'Enginyers Graduats i Enginyers Tècnics Industrials de Barcelona — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Deloitte — Esteve — Fluidra, S.A. — Fundació Castell de Peralada — Fundació Metalquímia — Hoteles Catalonia — La Fageda — Loteria de Catalunya — Memora — Quadis — Roca Junyent, S.L.P. — Saba Infraestructures, S.A. — Serunion — Vesta Rehabilitación

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Teatre Romea

Gràcies!

Mecenases d'Honor

Comentari

Durant més de mig segle Giuseppe Verdi es va carregar l'òpera italiana a les espatlles. Des d'Oberto, conti di San Bonifacio (1839) fins a Falstaff (1893) assistim a la paradoxa curiosa d'un gènere que, mantenint-se fidel a si mateix, no deixa de reinventar-se. Els seus antecessors –Rossini, Bellini, Donizetti– havien perfeccionat un tipus d'òpera –còmica o seriosa– fortament estereotipada, integrada per números en bona mesura independents, un seguit de compartiments estancos concebuts per donar glòria a la melodia (generalment llarga, límpida, sinuosa, farcida d'arabescos i, en la seva accepció italiana, no menys infinita que la de Wagner). Verdi no podia rompre de sobte amb aquesta tradició –probablement tampoc no hauria sabut com fer-ho–, o sigui que va optar per beure'n, respectar-la i fer-la avançar amb cura i amb un afany constant de progrés.

Les Vèpres Siciliennes va néixer amb vocació de ser una *grand opéra* en la tradició de Meyerbeer; no és en va que la versió original estrenada a París el 13 de juny de 1855 sigui la francesa. Però en l'obertura, la més llarga de totes les que va escriure, Verdi s'hi mostra encara deutor del llegat rossinià, amb les dues seccions –lenta i ràpida–, la inclusió de diversos temes de l'òpera i una coda final sorollosa. El cos estructural continua arrelat en la forma sonata, amb els seus dos temes principals agafats de l'ària inicial d'Hélène i del duo d'Henri i Montfort de l'acte III. La importància crucial que tindrà la mort en l'òpera ja s'albira des del principi mateix de l'obertura: les dues notes molt breus a tall d'anacrusi seguides d'una de llarga, que esdevindran una constant tot al llarg de l'obra, formen justament el mateix disseny rítmic que també trobem en La Traviata abans de la mort de Violetta, o el que havia descrit en Macbeth l'horror provocat per l'assassinat de Duncan.

Els dos preludis de La Traviata apunten, tanmateix, cap a l'intimisme que caracteritzarà tota l'obra. El de l'acte I, de fet, arrenca amb dos grups de vuit violins primers i segons tocant divisi i en pianissimo (ppp), una imatge sonora de la fragilitat d'una dona malalta de tisi a la qual queda poc temps de vida, la qual cosa té un reflex simbòlic en les frases de la introducció, cada vegada més curtes: quatre, tres i dos compassos. Aquí no hi ha profusió de temes, només un, el que retrata la protagonista, i quan arriba aquesta melodia extremament lírica (originàriament havia de ser la de “Di quell'amor”, però després Verdi es va decantar per la d’“Amami, Alfredo”) augurem un dona bonica i, després d'escoltar-la en els violoncel·ls amb el lleu contrapunt dels primers violins, novament divisi, també coqueta i, en societat, frívola. En l'inici de l'acte III retrobem els setze violins solistes, tocant “estremamente piano e assai legato”. Violetta ja no està només malalta, sinó moribunda i aquesta miniatura instrumental delicada ens situa a l'espona del seu llit. Tant ella com la fidel Annina estan adormides i la música sona amb la lleugeresa necessària per no despertar-les.

L'obertura de La forza del destino (1869) neix d'un preludi precedent (1862) i l'inici se situa als antípodes de l'intimisme de La Traviata: tres acords rotunds, repetits dos cops per fagots, trompes, trompetes, trombons i cimbasso (un trombó baix habitual en les òperes de Verdi), que semblen martellades del destí demanant pas perquè arrenqui la desmesurada trama de l'òpera. El tema que escoltem tot seguit a violins i violoncel·ls, agitat i nerviós, prové del finale de l'acte I i va guanyant importància a mesura que l'argument va avançant, en el qual sempre va associat al personatge de Leonora, la víctima d'un destí fatal.

Després vénen, com en un popurri, altres avançaments de melodies posteriors (el clímax de l'ària de Leonora "Madre, pietosa vergine", el duo d'Alvaro i Carlo en l'últim acte, el duo de Leonora i el pare Guardiano de l'acte II), per bé que aquí, contràriament del que s'esdevé en l'obertura de Les Vèpres Siciliennes, cadascun dels temes manté intacte el que serà el seu caràcter futur.

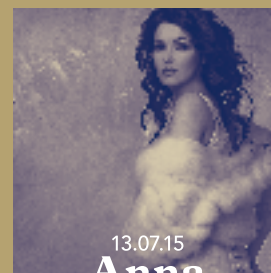
Només el geni d'Arrigo Boito va ser capaç de treure Verdi del silenci en què havia decidit recloure's després d'Aida: Otello i Falstaff mai no haurien nascut sense ell. Paral·lelament, entre el 1886 i el 1896, i sense cap intervenció aliena, gairebé com a "pecats religiosos de la vellesa", Verdi va compondre quatre peces sacres, nascudes de manera independent. També van ser Boito i l'editor Giulio Ricordi (una de les persones més properes al compositor els darrers anys d'aquest) qui van afavorir l'estrena de tres d'aquestes peces a París el 7 d'abril de 1898 com a Pezzi sacri. Malgrat l'oposició del músic, va passar semblantment a Torí el 26 de maig, amb direcció d'Arturo Toscanini. I el mateix any, situant com a pòrtic l'Ave Maria, Ricordi les va publicar a la seva editorial com a Quattro pezzi sacri i es van estrenar així el 13 de novembre a Viena, en la forma quadripartita que des d'aleshores és l'habitual.

L'Ave Maria neix com una harmonització de l'escala enigmàtica, una escala amb semitons als extrems i tons sencers al bloc central –publicada a la «Gazzetta Musical di Milano»– que Verdi utilitza com si fos el tenor o cantus firmus d'una missa renaixentista. El mateix Verdi la va considerar una broma, un scherzo, que no s'havia de prendre gaire seriosament. L'Stabat Mater és la seva darrera composició substancial i el seu regust operístic recorda el de la Messa da Requiem. Els Laudi alla Vergine Maria, per a quatre veus femenines, prenen el text de l'últim cant del Paradiso del Dant i tenen ressons de l'oració de Desdemona: és més que probable que nasquessin poc després d'Otello. El Te Deum, que es mou entre el recolliment més profund i unes ràfegues sobtades d'esplendor, és la peça més substancial del grup i està escrit per a doble cor i una gran orquestra, amb un breu solo final per a soprano. La unitat temàtica està garantida en derivar tot el material temàtic de la melodia inicial en cant pla, exposada successivament a cappella per baixos i tenors. En totes Verdi, gairebé sempre molt mesurat, és perfectament recognoscible.

Luis Gago és traductor i crític musical d'«El País»

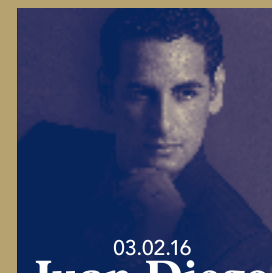
El Palau *batega,* *viu-lo en directe!*

Abona't a la nova temporada 2015-2016
Palau 100 Grans Veus

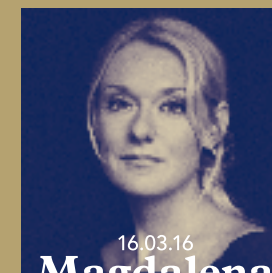
13.07.15

**Anna
Netrebko**

03.02.16

**Juan Diego
Flórez**

16.03.16

**Magdalena
Kožená**

17.07.15

**Xavier
Sabata**

13.03.16

**Rolando
Villazón**

14.04.16

**Matthias
Goerne**

**Si ja ets abonats a un cicle del Palau
tens un 25% de descompte per a aquest abonament
i un 20% en entrades individuals d'aquest cicle.**

Abonament Jove amb un 40% descompte

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

Taquilles del Palau de la Música
Tel: 902 442 882
abonaments@palaumusica.cat
taquilles@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat

Textos

Giuseppe Verdi
Quattro pezzi sacri

Avemaria

*Déu vos salve Maria, plena de gràcia,
el Senyor és en Vós, beneïda sou Vós entre
totes les dones i beneït és el fruit del vostre
ventre, Jesús.*

*Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per
nosaltres pecadors, ara i en l'hora de la nostra
mort. Amén.*

1 *Stabat Mater dolorosa* (quartet i cor)

*Stabat Mater dolorosa
juxta crucem lacrimosa,
dum pendebat Filius.*

*Cujus animam gementem,
contristatam et dolentem,
pertransiuit gladius.*

*O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta
Mater Unigeniti!*

*Quae moerebat et dolebat,
Pia Mater, dum videbat
Nati poenas inclyti.*

2 *Quis est homo* (quartet)

*Quis est homo, qui non fleret,
Matrem Christi si videret
in tanto supplicio?*

*Quis non posset contristari,
Christi Matrem contemplari
dolentem cum Filio?*

Ave Maria

*Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum,
benedicta tu in mulieribus, et benedictus
fructus ventris tui, Jesus.*

*Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis
peccatoribus nunc et in hora mortis nostrae.
Amen.*

*Prop de la creu, amb dolor,
s'estava plorant la Mare,
mentre hi veia el seu Fill clavat.*

*La seva ànima gement,
entristida i adolorida,
era traspassada pel glavi.*

*Oh, que trista i afligida
estava, la Mare beneïda
del Fill Unigènit!*

*Com s'entristia i patia,
la Mare pietosa, mentre veia
els sofriments del seu Fill.*

*Quin home no ploraria,
si veiés la Mare de Crist
en un suplici tan gran?*

*Qui no es posaria trist
en contemplar la Mare de Crist
sofrint amb el seu Fill?*

*Pro peccatis suae gentis
vidit Jesum in tormentis,
et flagellis subditum.*

*Vidit suum dulcem Natum
moriendo desolatum,
dum emisit spiritum.*

3 *Eja, Mater* (cor)

*Eja, Mater, fons amoris,
me sentire vim doloris
fac, ut tecum lugeam.*

4 *Fac ut ardeat* (baix i cor)

*Fac ut ardeat cor meum
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.*

*Sancta Mater, istud agas,
Crucifigi fige plagas,
cordi meo valide.*

5 *Tui Nati vulnerati* (cor)

*Tui Nati vulnerati,
tam dignati pro me pati,
poenas mecum divide.*

6 *Fac me vere* (tenor i cor)

*Fac me vere tecum flere,
Crucifixo condolere,
donec ego vixero.*

*Juxta crucem tecum stare,
te libenter sociare,
in planctu desidero.*

*Pels pecats del seu poble,
veié Jesús en els turments
i sotmès als assots.*

*Va veure el seu dolç Fillet,
que moria, desolat,
mentre lliurava l'esperit.*

*Oh Mare, font d'amor,
que jo senti la força del dolor;
feu-me plorar amb Vós.*

*Feu que el meu cor s'enardeixi
en l'amor de Crist Déu
per ésser-li agradable.*

*Concediu-me, Mare Santa,
de gravar les llagues del Crucificat
fortament al meu cor.*

*Del vostre Fill tot ferit,
que tant es dignà de patir per mi,
compartiu amb mi els sofriments.*

*Feu que plori verament amb Vós,
compadint el Crucificat,
tots els dies de la meva vida.*

*Desitjo restar vora la creu
i amb Vós compartir
les penes.*

7

Virgo virginum
(cor)

*Virgo virginum praeclara,
mihi jam non sis amara:
fac me tecum plangere.*

Oh Verge, admirable entre les verges,
no sigueu amb mi tan severa,
deixeu-me plorar amb Vós.

8

Fac ut portem
(soprano i tenor)

*Fac ut portem Christi mortem,
passionis fac consortem,
et plagas recolare.*

Feu-me portar la mort de Crist,
feu-me compartir la seva passió
i meditar els seus sofriments.

*Fac me plagis vulnerari,
cruce hac inebriari,
ob amorem Filii.*

Féu que les llagues em colpeixin,
que la creu m'embriagui,
per l'amor del Fill.

9

Inflammatum et accensus
(contralt)

*Inflammatum et accensus,
per te, Virgo, sim defensus,
in die iudicii.*

Enardit i arravatat,
que sigui defensat per Vós, Verge,
al jorn del judici.

*Fac me cruce custodiri,
morte Christi praemuniri,
confoveri gratia.*

Féu que sigui protegit per la creu,
enfortit per la mort de Crist
i confortat per la gràcia.

10

Quando corpus morietur
(quartet i cor)

*Quando corpus morietur,
fac ut animae donetur
paradisi gloria.*

Quan el cos es morirà,
féu que sigui donada a la meva ànima
la glòria del paradís.

Amen!

Que així sigui!

Laudi a la Vergine Maria

*Vergine Madre, figlia del tuo figlio,
umile e alta più che creatura,
termine fisso d'eterno consiglio,*

Lloances a la Verge Maria

Oh Verge Mare, filla del teu fill,
la més humil i gloriosa de les criatures,
cridada i escollida per un disegni etern,

*tu se' colei che l'umana natura
nobilitasti sì, che 'l suo fattore
non disdegnò di farsi sua fattura.*

tu ets aquella que has ennoblit
la natura humana, ja que el seu creador
no refusà d'esdevenir-ne el fill.

*Nel ventre tuo si raccese l'amore,
per lo cui caldo ne l'eterna pace
così è germinato questo fiore.*

Dins del teu si es revifa l'amor,
per l'escalf del qual, en pau eterna,
ha germinat aquesta flor.

*Qui se' a noi meridiana face
di caritate, e giuso, intra ' mortali,
se' di speranza fontana vivace.*

Tu ets aquí, per a nosaltres, una flama
brillant de caritat, i amb els mortals,
una font vivent d'esperança.

*Donna, se' tanto grande e tanto vali,
che qual vuol grazia e a te non ricorre,
sua distanza vuol voler sanz' ali.*

Senyora, ets tan gran i tan poderosa,
que el que vol gràcia i no recorre a tu
veu que el seu desig vola sense ales.

*La tua benignità non pur soccorre
a chi domanda, ma molte fiate
liberamente al dimandar precorre.*

La teva benignitat no només socorre
els que demanen, sinó que sovint,
generosament, s'anticipa a la pregària.

*In te misericordia, in te pietate,
in te magnificenza, in te s'aduna
quantunque in creatura è di bontate.*

En tu, misericòrdia, en tu, pietat,
en tu, magnificència, en tu s'aplega
tot el que en la criatura hi ha de bondat.

Ave. Ave.

Ave. Ave.

Te Deum

*Te Deum laudamus:
te Dominum confitemur.
Te aeternum Patrem,
omnis terra veneratur.*

Te Deum

A tu, oh Déu, et lloem:
a tu, Senyor, et proclamem.
Tu, Pare etern,
ets venerat per tota la terra.

*Tibi omnes angeli,
tibi caeli et universae potestates:
tibi cherubim et seraphim,
incessabili voce proclamant:*

Tots els àngels, els cels
i les potestats de l'univers,
els querubins i els serafins
et canten sense parar:

*Sanctus, Sanctus, Sanctus
Dominus Deus Sabaoth.
Pleni sunt caeli et terra
maiestatis gloriae tuae.*

Sant, Sant, Sant
és el Senyor, Déu de l'univers;
els cels i la terra són plens
de la majestat de la teva glòria.

*Te gloriosus Apostolorum chorus,
te prophetarum laudabilis numerus,
te martyrum candidatus laudat
exercitus.*

A tu t'enalteix el gloriós cor
dels apòstols,
el nombre admirable dels profetes,
el blanc exèrcit dels màrtirs.

*Te per orbem terrarum
sancta confitetur Ecclesia,
Patrem immensae maiestatis;*

A tu t'aclama la santa Església,
estesa per tota la terra:
Pare d'immensa majestat;

*venerandum tuum verum et unicum Filium;
Sanctum quoque Paraclitum Spiritum.*

*Tu rex gloriae, Christe.
Tu Patris sempiternus es Filius.
Tu, ad liberandum suscepturus hominem,
non horruisti Virginis uterum.*

*Tu, devicto mortis aculeo,
aperuisti credentibus regna caelorum.
Tu ad dexteram Dei sedes,
in gloria Patris.*

Iudex crederis esse venturus.

*Te ergo quaesumus, tuis famulis subveni,
quos pretioso sanguine redemisti.
Aeterna fac
cum sanctis tuis in gloria numerari.*

*Salvum fac populum tuum, Domine,
et benedic hereditati tuae.
Et rege eos,
et extolle illos usque in aeternum.*

*Per singulos dies benedicimus te;
et laudamus nomen tuum in saeculum,
et in saeculum saeculi.*

*Dignare, Domine, die isto
sine peccato nos custodire.
Miserere nostri, Domine,
miserere nostri.*

*Fiat misericordia tua, Domine, super nos,
quem ad modum speravimus in te.
In te, Domine, speravi:
non confundar in aeternum.*

venerable Fill teu, únic i vertader;
Esperit Sant, defensor.

Tu ets Crist, el Rei de la glòria.
El Fill únic del Pare, que per alliberar
l'home,
vas acceptar la condició humana
sense menysprear el ventre de la Verge.

Tu, trencades les cadenes de la mort,
vas obrir als creients el regne dels cels.
Tu seus a la dreta de Déu,
en la glòria del Pare.

Creiem que un dia has de venir com a jutge.

Et preguem que ajudis els teus servents,
a qui redimires amb la teva preciosa sang.
Fes que en la glòria eterna
ens associem als teus sants.

Salva el teu poble, Senyor,
i beneeix la teva heretat.
Sigues el seu pastor
i enalteix-lo eternament.

Dia rere dia et beneïm
i lloem el teu nom per sempre,
pels segles dels segles.

Digneu-vos, Senyor, en aquest dia
guardar-nos del pecat.
Tingueu pietat de nosaltres, Senyor,
tingueu pietat.

Que davalli sobre nosaltres
la teva misericòrdia, com ho esperem de
tu. En tu, Senyor, he confiat:
no em veuré confós eternament.

Biografies

Orfeó Català

És un dels cors amateurs de referència del país, fundat l'any 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives per difondre el repertori coral català i universal i vetllar per l'excel·lència artística de les seves interpretacions. Aquests valors n'han marcat la trajectòria fins a l'actualitat. Té la seu al Palau de la Música Catalana, construït entre el 1905 i el 1908 i declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO.

Al llarg de la seva història l'Orfeó ha interpretat les obres més representatives del repertori coral i ha protagonitzat primeres audicions al nostre país d'obres importants, com la Missa en Si menor de Bach o Les estacions de Haydn. Ha estat dirigit per primeres batutes del panorama internacional, com R. Strauss, C. Saint-Saëns, P. Casals, Z. Mehta, F. Brüggen, M. Rostropóvitx, Ch. Dutoit, L. Maazel o G. Dudamel, entre d'altres. Des del 1998 Josep Vila i Casañas n'és el director titular.

El juny de 2013 l'Orfeó Català va oferir els Gurrelieder de Schönberg a la Konzerthaus de Viena, al costat de la Wiener Singakademie, sota la direcció de Kent Nagano, i l'1 de juliol va interpretar el Requiem de Gabriel Fauré amb l'Orquestra Filharmònica de Berlín sota la direcció de Sir Simon Rattle al Palau de la Música Catalana. El febrer de 2014 l'Orfeó va oferir un concert a la sala Gulbenkian de Lisboa amb motiu de la seva reinauguració i el gener de 2015 va actuar al Palau de la Música Catalana al costat de l'Orquestra Sinfònica Simón Bolívar de Venezuela, sota la direcció de Gustavo Dudamel.

La presència internacional més recent de l'Orfeó Català va ser, l'abril de 2015, el concert al Royal Festival Hall de Londres actuant al costat de la London Philharmonic Orchestra i el London Philharmonic Choir, sota la direcció de Tomáš Netopil, per interpretar la Missa glagolítica de Leoš Janáček. També a Londres va actuar en solitari en un concert de música coral al Cadogan Hall, en el marc del festival Choral at Cadogan!

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana és un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Des del setembre de 2011, Josep Vila i Casañas n'és el director titular. La seva versatilitat artística ha estat sempre un dels valors més aplaudits. El seu repertori inclou autors de moltes èpoques, des del Renaixement fins al segle XXI, i abasta formats com la música a cappella i les obres corals-orquestrals i operístiques, essent l'estrena d'obres de compositors actuals una de les seves prioritats. Les seves versions li van valer el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya i el portaren, ben aviat, a col·laborar amb prestigioses orquestres nacionals i internacionals. La qualitat de cadascun dels components, als quals s'exigeix un alt nivell vocal i artístic, aporta al grup un potencial que li ha permès de travessar fronteres i esdevenir un referent internacional. Ha estat dirigit per grans mestres, com R. Alessandrini, R. Jacobs, J. López Cobos, M. Minkowski, K. Nagano, J. Pons, S. Rattle, J. Ch. Spinosi i G. Dudamel. Des de l'any 2010, la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO). Ha enregistrat per a diversos segells discogràfics, ràdios i televisions. La temporada passada, el Cor de Cambra va protagonitzar una gira amb l'Oratori de Nadal de Bach (Lausana, Pamplona, cicle Palau 100 i París) amb Les Talens Lyriques, dirigits per Christophe Rousset. A més, va debutar amb l'Orfeó Català al Royal Festival Hall de Londres, actuant al costat de la London Philharmonic Orchestra i el London Philharmonic Choir, sota la direcció de Tomáš Netopil, per interpretar la Missa glagolítica de Leoš Janáček.

COR DE CAMBRA
PALAU DE LA MÚSICA
CATALANA
25 aniversari

Staatskapelle Berlin

Amb una tradició que parteix del segle XVI, és una de les orquestres més antigues del món. Des del 1742 té la seu a l'Staatsoper Unter den Linden de la capital alemanya.

L'han dirigida destacades personalitats del món musical, tant en l'escenari operístic com en les sèries de concerts iniciades el 1842: Gaspare Spontini, Felix Mendelssohn Bartholdy, Giacomo Meyerbeer, Felix von Weingartner, Richard Strauss, Erich Kleiber, Wilhelm Furtwängler, Herbert von Karajan, Franz Konwitschny i Otmar Suitner.

Des del 1992 Daniel Barenboim n'és el director titular i l'any 2000 l'orquestra el va nomenar director vitalici. Nombroses gires per Europa, Israel, el Japó, la Xina i Amèrica del Nord i del Sud n'han consolidat una brillant reputació artística.

La seva interpretació de la integral de les simfonies i concerts per a piano de Beethoven a Viena, Londres, Nova York i Tòquio, els cicles de simfonies de Schumann i Brahms, i la representació de totes les obres escèniques de Richard Strauss en els festivals de l'Staatsoper el 2002, així com també de la Tetralogia wagneriana al Japó en tres ocasions, acrediten la seva fama continuada.

En el marc del Festival del 2007, sota la direcció de Daniel Barenboim i de Pierre Boulez, va oferir un cicle Mahler en nou sessions a la Philharmonie de Berlín, que tornà a interpretar al Musikverein de Viena i al Carnegie Hall de Nova York la temporada 2008-09. El juny de 2012 va oferir un cicle Bruckner de nou concerts al Musikverein de Viena. L'estiu de 2013 va interpretar una versió concertant de la Tetralogia wagneriana en els Proms londinencs.

Nombrosos enregistraments en CD i DVD documenten l'alta qualitat artística d'aquesta agrupació. Des de l'any 2000 ha estat escollida Orquestra de l'Any per la revista «Opernwelt» en diverses ocasions.

Daniel Barenboim, director

Nascut a Buenos Aires el 1942, a l'edat de 5 anys va començar a estudiar piano i als 7 anys oferí el seu primer concert públic en aquesta ciutat. El 1952 es traslladà amb els seus pares a Israel.

Als 11 anys va participar en les classes de direcció d'Igor Markevitch a Salzburg. Un any abans havia debutat com a pianista a Viena i Roma. Des d'aleshores, ha realitzat regularment gires per Europa, els Estats Units, Amèrica del Sud, Austràlia i l'Extrem Orient.

Després del seu debut com a director el 1967, al capdavant de la Philharmonia Orchestra de Londres, ha estat director convidat de les principals orquestres del món. Entre els anys 1975 i 1989 va ser director titular de l'Orchestre de París i del 1991 al 2006 de la Chicago Symphony. El 1973 va debutar com a director d'òpera al Festival d'Edimburg. Del 1981 al 1999 va participar en el Festival de Bayreuth.

Des del 1992 és director titular de la Deutsche Staatsoper de Berlín i des de l'any 2000, director titular vitalici de l'orquestra. Tant en el terreny operístic com en el concertístic, han ofert conjuntament grans cicles d'obres musicals, tant a Berlín i Alemanya com a l'estranger. Un gran nombre d'enregistraments en CD i DVD documenten aquesta col·laboració tan fructífera.

El 1999, Daniel Barenboim i Edward Said, literat i intel·lectual palestí, van crear la West-Eastern Divan Orchestra, que aplega joves músics d'Israel i dels països àrabs i amb la qual cada estiu realitza una gira de concerts per importants centres musicals.

Daniel Barenboim és autor de diversos llibres i ha estat guardonat amb nombrosos premis i distincions de prestigi internacional.

www.danielbarenboim.com

Formació orquestral

Staatskapelle Berlin

Daniel Barenboim *Director titular*
Antje Werkmeister
Assistent del director titular
Clara Marrero *Gerent de l'orquestra*
Thomas Kuchler
Director adjunt de l'orquestra
Alexandra Uhlig
Coordinació de la gira

Violins I

Lothar Strauß *(concertino)*
Yuki Manuela Janke
(concertino convidada)
Axel Wilczok *(concertino associat)*
Juliane Winkler
Christian Trompler
Ulrike Eschenburg
Susanne Dabels
Michael Engel
Henny-Maria Rathmann
André Witzmann
Eva Römisch
Petra Schwieger
Tobias Sturm
Serge Verheylewegen
Martha Cohen
Wolfgang Herrmann *(Acadèmia)*

Violins II

Knut Zimmermann *(cap de corda)*
Krzysztof Specjal *(cap de corda)*
Mathis Fischer
(cap de corda associat)
Johannes Naumann
Detlef Krüger
Beate Schubert
Franziska Dykta
Milan Ritsch
Barbara Weigle
Ulrike Bassenge
Katharina Häger *(convidada)*
Natalia Ladstätter *(Acadèmia)*
Konstanze Glander *(Acadèmia)*

Violes

Felix Schwartz *(cap de corda)*
Volker Sprenger *(cap de corda)*
Holger Espig *(cap de corda associat)*
Matthias Wilke
Katrin Schneider
Friedemann Mittenentzwei
Boris Bardenhagen
Wolfgang Hinzpeter
Helene Wilke
Joost Keize
Susanne Calgéer
Carolin Krüger *(Acadèmia)*

Violoncels

Andreas Greger *(cap de corda)*
Claudius Popp *(cap de corda)*
Michael Nellesen
(cap de corda associat)
Nikolaus Hanjohr-Popa
(cap de corda associat)
Isa von Wedemeyer
Egbert Schimmelpfennig
Ute Fiebig
Johanna Helm
Aleisha Verner
Alexander Kovalev *(Acadèmia)*

Contrabaixos

Otto Tolonen *(cap de corda)*
Burak Marlali *(cap de corda)*
Joachim Klier *(cap de corda associat)*
Axel Scherka
Alf Moser
Martin Ulrich
Kaspar Loyal
Bernardo Alviz *(Acadèmia)*

Arpes

Stephen Fitzpatrick
Viktor Hartobanu *(Acadèmia)*

Flautes

Claudia Stein *(cap de corda)*
Christiane Hupka
Thomas Richter
(cap de corda piccolo convidat)
Oboès
Fabian Schäfer *(cap de corda)*
Cristina Gomez *(cap de corda)*
Emmanuel Danan
Tatjana Winkler *(corn anglès)*

Clarinets

Matthias Glander *(cap de corda)*
Unolf Wäntig *(clarinet en Mi bemoll)*
Hartmut Schuldt *(clarinet baix)*

Fagots

Holger Straube *(cap de corda)*
Ingo Reuter *(cap de corda)*
Sabine Müller
Robert Dräger *(contrafagot)*

Trompes

Bertrand Chatenet *(cap de corda)*
Markus Bruggaier
Axel Grüner *(cap de corda associat)*
Frank Mende

Trompetes

Christian Batzdorf *(cap de corda)*
Rainer Auerbach *(cap de corda associat)*
Felix Wilde
Alper Çoker *(Acadèmia)*

Trombons

Filipe Alvez *(cap de corda convidat)*
Csaba Wagner *(trombó baix)*
Naomi Yoshida *(Acadèmia)*

Tuba

Thomas Keller

Timbales

Torsten Schönfeld

Percussió

Matthias Marckardt
Andreas Haase
Matthias Petsch

Primer tècnic d'escenari

Uwe Timpltner

Tècnics d'escenari

Nicolas van Heems
Aiven Timpltner

Aquell any...

Música

1855

L'òpera *Les vêpres siciliennes (I vespri siciliani)* de Giuseppe Verdi s'estrena a l'Òpera de París (Òpera Garnier).

Història

S'inaugura el Ferrocarril de Panamà, la primera línia ferroviària que uneix l'oceà Atlàntic amb l'oceà Pacífic.

Art

Gustave Courbet pinta *El taller del pintor*, una obra considerada emblemàtica, moderna i revolucionària, altament representativa del realisme en la pintura.

Cultura

El poeta nord-americà Walt Whitman publica *Fulles d'herba*, un llibre de poemes ple d'exaltació de la vida, referència absoluta i iniciador de la nova poesia dels Estats Units.

Ciència

Dos investigadors alemanys, Remarck i Virchow, formulen un principi que esdevindria principal per a la biologia: “*Tota cèl·lula procedeix d'una altra cèl·lula.*”

1862

S'estrena l'òpera *La forza del destino* de Giuseppe Verdi al Teatre Bolshoi Kamenny (actualment Teatre Mariinski) de Sant Petersburg.

Abraham Lincoln, president dels Estats Units, proclama la primera ordre executiva, anomenada *Proclamació d'emancipació*, que declara la llibertat dels esclaus.

Es posa la primera pedra de l'edifici de l'Òpera de París, o Palais Garnier, obra de l'arquitecte Charles Garnier. S'inaugurarà el 1875.

Víctor Hugo publica *Els miserables*. El famós autor francès estava exiliat a Anglaterra, però això no va impedir que la novel·la fos un èxit al seu país.

El científic alemany Felix Hoppe-Seyler descobreix l'hemoglobina, una de les proteïnes més importants, localitzada als glòbuls vermells de la sang, als quals dona aquest color.

1853

S'estrena *La Traviata* de Giuseppe Verdi al Teatro La Fenice de Venècia.

Comença la Guerra de Crimea entre l'Imperi rus contra el Regne Unit, França i l'Imperi otomà. Primera guerra fotogràfica i amb corresponsals de guerra. Més d'un milió de morts.

El pintor postimpressionista neerlandès Vincent van Gogh neix a Zundert. Durant els seus 37 anys de vida pintaria uns 900 quadres i més de 1.600 dibuixos.

Es funda als Estats Units l'empresa Levi Strauss & Co., creadora dels pantalons texans.

El químic francès Charles Frédéric Gerhard sintetitza per primera vegada l'àcid acetilsalicílic, és a dir, l'aspirina.

1898

Verdi publica a l'editorial Casa Ricordi les *Quattro pezzi sacri*, que havia començat a escriure el 1889. L'estrena, sense l'*Ave Maria*, té lloc el mateix any a l'Òpera de París.

Se signa a París el tractat de pau entre els Estats Units i Espanya que posa fi a la guerra que mantenien. Per aquest tractat, Espanya perd Cuba, les Filipines i Puerto Rico.

Paul Gauguin acaba el quadre *D'où venons-nous? Que sommes-nous? Où allons-nous?* (D'on venim? Què som? On anem?), pintat durant la seva segona estada a Tahití.

L'escriptor anglès H. G. Wells publica *La guerra dels mons*, sobre una hipotètica invasió de la Terra per part dels marcians.

Marie Curie, amb el seu marit, Pierre, descobreixen el poloni i el radi, elements radioactius.

Propers concerts de Palau 100

Palau 100 Grans Veus

Sala de Concerts

DILLUNS, 13.07.2015 - 20.30 h

Anna Netrebko, soprano
Ekaterina Gubanova, mezzosoprano
Aleksandrs Antonenko, tenor
Ildar Abdrazakov, baix
**Orquestra Simfònica de Barcelona
i Nacional de Catalunya**
Marco Armiliato, director

Gala Anna Netrebko: àries, duos i trios
d'òperes italianes i russes.

Preus: 35, 50, 80, 110 i 200 euros

Palau 100 Grans Veus

Sala de Concerts

DIVENDRES, 17.07.2015 - 20.30 h

Xavier Sabata, contratenor
Armonia Atenea
George Petrou, director

Àries de Händel, Ariosti i Hasse

Preus: 10, 20, 30 i 40 euros

Palau 100 Cambra

Sala de Concerts

DILLUNS, 07.09.2015 - 20.30 h

Jean-Guihen Queyras, violoncel
Alexander Melnikov, piano

L. van Beethoven: Sonates per a violoncel
i piano (integral)

Preu: 30 euros

Palau 100

Sala de Concerts

DILLUNS, 05.10.2015 - 20.30 h

Leonidas Kavakos, violí
Miah Persson, soprano
Dietrich Henschel, baríton
Orfeó Català
Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
London Philharmonic Orchestra
Vladimir Jurowski, director

J. Sibelius: *Concert per a violí i orquestra*,
en Re menor, op. 47

J. Brahms: *Ein Deutsches Requiem*, op. 45

Preus: 25, 35, 50, 85 i 150 euros